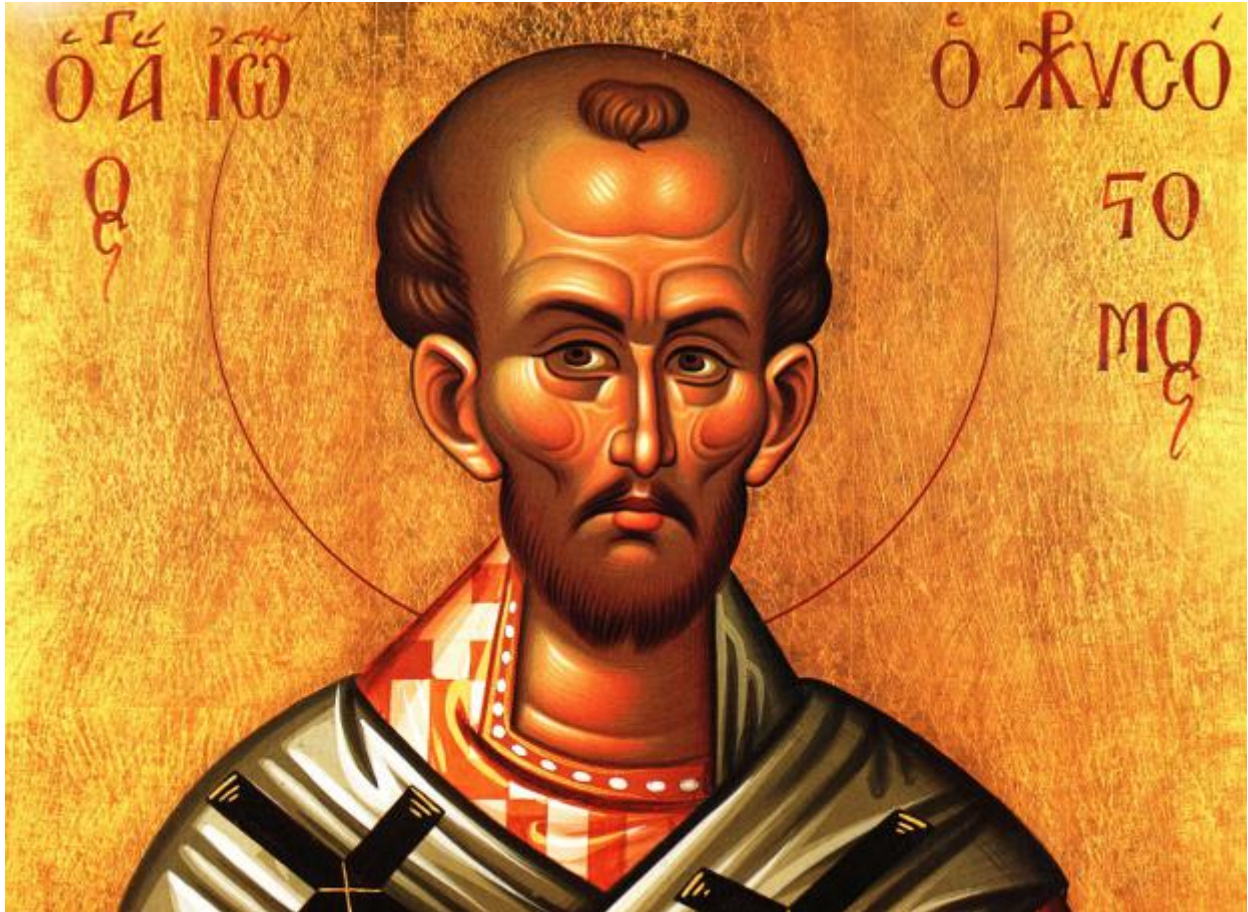

Τα χαρίσματα της Ιερωσύνης κατά τον Άγιο Ιωάννη τον Χρυσόστομο

[Μητροπολιτικό Έργο](#) / [Ι.Μ. Σταγών και Μετεώρων](#)

Ομιλία του **Πανοσιολογιωτάτου Αρχιμανδρίτη Βαρλαάμ Νιαβή**, στην **2η Ιερατική σύναξη** της Ιεράς Μητροπόλεως Σταγών και Μετεώρων:

Σεβασμιώτατε, σεβαστοὶ Πατέρες,

Πρὶν ἀρχίσω τὴν ὁμιλία μου θὰ ἤθελα νὰ εὐχαριστήσω θερμότατα τὸν Σεβασμιώτατο Ποιμενάρχη μας, ὁ ὁποῖος μοῦ ἔδωκε τὴν εὐκαιρία νὰ εἶμαι ὁμιλητὴς τῆς δεύτερης ἱερατικῆς συνάξεως. Τὸ θεωρῶ τιμὴ καὶ μεγάλη εὐλογία γιὰ τὴν ταπεινότητά μου.

Εὐχηθῆτε ἡ ὁμιλία μου νὰ ἀποβῇ εἰς ψυχικὴν ὠφέλεια ὅλων μας, καὶ ὑμῶν ἀλλὰ καὶ ἐμοῦ τοῦ ὁμιλητοῦ.

Τὸ θέμα τῆς ὁμιλίας εἶναι: «Τὰ χαρίσματα τῆς Ἱερωσύνης κατὰ τὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸν Χρυσόστομο».

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καὶ θεωρεῖται, ὡς τὸ λαμπρότερο ὑπόδειγμα πλήρους καὶ ὁλοκληρωτικῆς ἀφιερώσεως στὴν ποιμαντικὴ διακονία τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Στὸ πλαίσιο αὐτὸ τῆς ὑψηλῆς διακονίας καὶ εὐθύνης Του καὶ προκειμένου νὰ ἀνταποκριθῇ στὴν ἱερατικὴ ἀποστολὴ Του, δὲ δίστασε νὰ ἔλθῃ σὲ σύγκρουση μὲ τὸ διεφθαρμένο κατεστημένο, τόσο τῆς πολιτείας ὅσο καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἐποχῆς Του.

Βεβαίως, τὸ πλούσιο συγγραφικὸ Του ἔργο χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν σα-φῆ ἐκκλησιαστικὴ προοπτικὴ τῆς ἔντονης ποιμαντικῆς καὶ κηρυκτικῆς δράσε-ώς Του, ἡ ὁποία ὀφείλεται στὰ ὀξύτατα κοινωνικὰ προβλήματα τὰ ὁποῖα τὴν προκάλεσαν. Ὁ λόγος του, μοναδικὸς στὸ ὕφος του. Εἶχε, ὡς πηγὴ, τὴν προσ-ωπικὴ Του ἐμπειρία καὶ ἀποτέλεσε τὸ κύριο ὄπλο, στὴν ἀντιμετώπιση τῆς ἠθικῆς χαλάρωσης καὶ κοινωνικῆς ἐκτροπῆς ἀπὸ τὰ χρηστὰ ἦθη τῆς ἐποχῆς Του.

Στὸ ἔργο Του, στοὺς «Περὶ Ἱερωσύνης λόγους»[\[1\]](#), τονίζεται μὲ μεγάλη εὐαισθησία τὸ ὕψος τῆς πνευματικῆς ἀποστολῆς τοῦ Κληρικοῦ καὶ τὸ προσωπικὸ του δέος γιὰ τὴν πνευματικὴ εὐθύνη τῶν πιστῶν.

Ὁ ἱερέας πρέπει νὰ εἶναι, συγχρόνως, σοβαρὸς καὶ ἀπλοῦς, φοβερὸς καὶ ἐπιεικής, «αὐταρχικός» καὶ κοινωνικός, ἀδέκαστος καὶ ἐξυπηρετικὸς, τα-πει-νὸς καὶ ἀξιοπρεπής, αὐστηρὸς καὶ ἡρεμος. Νὰ ἔχῃ θάρρος καὶ νὰ βλέπῃ μόνον πῶς θὰ οἰκοδομῇ τὴν Ἐκκλησία. Πρέπει, μὲ λίγα λόγια, νὰ τὸν χαρα-κτη-ρί-ζει ἡ ἀρετὴ τῶν ἀρετῶν, ποὺ κατὰ τοὺς Πατέρες εἶναι ἡ διάκριση, ἀλλὰ καὶ ἡ διόραση. Νὰ ἔχει, δηλαδή, τὰ μάτια του στραμμένα σὲ ὅλες τὶς πλευρές, γιατί δὲν ζεῖ μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό του, ἀλλὰ γιὰ ὅλο τὸν κόσμο.

Ὁ ἔχων τὴν ἱερωσύνη πρέπει νὰ ἐλέγχῃ συνεχῶς τὴν ψυχὴ του καὶ νὰ ἐξετάζῃ, συνεχῶς, ὅλες τὶς διαθέσεις καὶ τὶς ροπές της. Δὲν μπορεῖ νὰ κρίνῃ τοὺς ἄλλους, μὲ βάση τὶς δικές του ἀδυναμίες, γιατί τότε θὰ ζημιωθῇ καὶ ὁ ἴδιος, θὰ ζημιώσῃ καὶ τοὺς ἄλλους, ποὺ ἔρχονται κοντά του μὲ σκοπὸ τὴ σωτηρίαν τῆς ψυχῆς τους.

Ἐπειδὴ, γιὰ τὴν σωτηρίαν τῶν πιστῶν, οἱ ἱερεῖς ἔχουν τὴ μεγαλύτερη εὐθύνη, ἐνώπιόν του Θεοῦ, ὁ ἱερὸς Πατήρ, καθορίζει, στοὺς Λόγους Του, τὰ πλαίσια τῆς ὑπεύθυνης ἱερατικῆς διακονίας.

Κατὰ τὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸν Χρυσόστομο, ἡ Ἱερωσύνη διακρίνεται ἀπὸ διάφορα

χαρίσματα – ἀρετές. Χαρακτηριστικὰ τονίζει ὅτι, ἡ ψυχὴ τοῦ ἱερέως, πρέπει νὰ διακρίνεται καὶ νὰ μαρτυρῇ τὸ «οὐράνιον κάλλος» καὶ αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται μόνον ὅταν κατέχει ὁλόκληρὴ τὴν ἀρετὴ, ἐφάμιλλη τῆς ἀρετῆς τῶν ἀγγέλων.

Θεμέλιο αὐτῆς τῆς ἀρετῆς εἶναι κυρίως καὶ πρωταρχικά:

1) Ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ Θεό, ἡ ὁποία, κατὰ τὸν ἅπ. Παῦλο, εἶναι «τὸ πλήρωμα τοῦ νόμου»[\[2\]](#). Χωρὶς αὐτὴν τὴν ἀρετὴ, δὲν ὠφελοῦν τὰ ὅποια ἄλλα πνευματικὰ χαρίσματα. Ἐπειτα, ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ συγκλονίσῃ τὴν ψυχὴ τοῦ ἱερέως, εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ πρὸς τὸ ποῖμνιο, ὡς ἀπαύγασμα τῆς θείας ἀγάπης. Ὁ Κύριος καθώρισε ὅτι, ἐκδήλωση τῆς ἀγάπης πρὸς Αὐτόν, εἶναι ἡ ἀγάπη καὶ φροντίδα γιὰ τὸ ποῖμνιο: «εἰ φιλεῖς με Πέτρε, βόσκει τὰ ἀρνία μου... ποίμινε τὰ πρόβατά μου»[\[3\]](#). Ὁ ἱερεὺς, ποὺ ἀγαπᾷ τὸ Θεό, θὰ ἀγαπήσῃ μὲ ἀφοσίωση καὶ ὁλοκληρωτικὰ τὸ ποῖμνιό του· «Ὁ γὰρ τὸν Χριστὸν φιλῶν καὶ τὴν ποίμνην αὐτοῦ φιλεῖ»[\[4\]](#). Καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ αὐτῆ πρέπει νὰ ἐπεκτείνεται πρὸς κάθε ἄνθρωπο, χωρὶς καμμία ἐξαίρεση, νὰ εἶναι ἀνεξάντλητη, χωρὶς διακρίσεις, μὲ τὴν πρόφασιν δηλ. ὅτι, ὁ τάδε εἶναι κλέφτης, ὁ ἄλλος πόρνος ἢ ὁ ἕνας εἶναι φτωχὸς καὶ ὁ ἄλλος καταφρονημένος. Πρέπει νὰ κατανοήσουμε «ὅτι καὶ ὑπὲρ τούτου Χριστὸς ἀπέθανε, καὶ ἀρκεῖ σοι τοῦτο εἰς πάσης προ-νοίας ὑπόθεσιν»[\[5\]](#).

2) Ἄλλο χάρισμα – ἀρετὴ, τὸ ὁποῖο ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος ὑπογραμμίζει ἰδιαιτέρως, εἶναι ἡ τεράστια ἐπίδραση, τὴν ὁποίαν ἀσκεῖ ἡ ἠθικὴ ζωὴ, διαγωγὴ καὶ συμπεριφορὰ τοῦ ποιμένου στὴν ἠθικὴ κατάστασι τοῦ ποιμνίου του. Τὰ ἠθικὰ καὶ πνευματικὰ προσόντα τοῦ ἱερέως, ἀποτελοῦν τὸ περιεχόμενον τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας καὶ αὐτὰ πρέπει νὰ γίνουν κτῆμα ὅλων τῶν πιστῶν. Αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται μὲ τὴν ἠθικὴ καθαρότητά του στὴν προσωπικὴ καὶ οἰκο-γενειακὴ ζωὴ καὶ τὴν ἄψογὴ συμπεριφορὰ του.

3) Ὁ ἱερεὺς, λόγῳ τῆς ἐξουσίας τὴν ὁποίαν διαθέτει καὶ ἡ ὁποία, εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ κάθε κοσμικὸ ἄρχοντα, πρέπει νὰ ὁμιλῇ, σὰν νὰ ἔχῃ αὐθεντία καὶ κυρίως πρέπει νὰ ὁμιλῇ μὲ παρρησία, νὰ ἔχῃ τὸ θάρρος νὰ ἐλέγχῃ τὸ κακὸ καὶ τὴν ἁμαρτίαν. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ὁ ἔλεγχος εἶναι ἔργο πολὺ δύσκολο, γιατί συναντᾷ, συνήθως, τὶς ἀντιδράσεις τῶν ἐλεγχομένων, ὁ ἱερεὺς βρίσκεται συχνὰ σὲ δίλημμα ἢ νὰ ἐπαινῇ καὶ νὰ τὰ ἔχῃ καλὰ μὲ ὅλους ἢ νὰ ἐλέγχῃ καὶ νὰ δυσареστῇ πολλούς, κάνοντάς τους ἔτσι ἐχθρούς του. Ὅμως, ὅπως ὁ ἄριστος διδάσκαλος δὲν πρέπει νὰ ἀκολουθῇ τὶς ἐπιθυμίες τῶν μαθητῶν του, ἀλλὰ νὰ τοὺς καθοδηγῇ στὸ ὀρθὸ καὶ στὸ πρέπον, ἔτσι καὶ ὁ ἱερεὺς πρέπει νὰ ἐλέγχῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐξηγῇ τοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους κάνει τοὺς ἐλέγχους.

Ὁ ἔλεγχος πρέπει νὰ γίνεται: α) μὲ εἰλικρινῇ ἀγάπῃ καὶ πόνο ψυχῆς, β) νὰ γίνεται μὲ πραότητα, χωρὶς ἐμπάθεια καὶ ὀργή, γ) νὰ μὴν ἐξευτελίζεται προσ-ωπικὰ ὁ

έλεγχόμενος, αλλά τὸ πάθος του, ἡ ἁμαρτία του, δ) νὰ ἔχη ποικι-λία ὁ ἔλεγχος, δηλαδή, νὰ μὴν εἶναι πάντοτε μόνο σκληρὸς ἀλλὰ καὶ γλυκὺς – μαλακός, νὰ εἶναι φιλόστοργος.

4) Συνυφασμένο μὲ τὴν ἱερατικὴ διακονία, εἶναι ἐπίσης τὸ χάρισμα ἡ ἀρετὴ τῆς φιλανθρωπίας, δηλαδή ἡ ἀγάπη καὶ ἡ φροντίδα γιὰ τοὺς πτωχοὺς, τοὺς πονεμένους, τοὺς κατατρεγμένους καὶ γενικὰ τοὺς ἀναξιοπαθοῦντες. Οἱ ἱερεῖς πρέπει νὰ δείχνουν τὸ παράδειγμα τῆς φιλανθρωπίας καὶ ὄχι τῆς φιλαργυρίας καὶ νὰ ἐπιτελοῦν κοινωνικὸ ἔργο.

5) Ἐνα ἀκόμη οὐσιαστικὸ χάρισμα – ἀρετὴ, ποὺ πρέπει νὰ διακρίνη τὸν ἱερέα εἶναι ἡ ὑπομονή, ἡ συγχωρητικότητα καὶ ἡ ἀγάπη ἀπέναντι στοὺς μετανοοῦντες καὶ σὲ ὅσους τὸν ἐχθρεύονται. Ὁ ἱερεὺς, ὡς πνευματικὸς πατέρας ὅλων, πρέπει νὰ βλέπη μὲ στοργὴ ὅλους ὅσους ἁμαρτάνουν καὶ τηροῦν ἐχθρικὴ στάση ἀπέναντί του. Νὰ νοιώθῃ τὴν ἀνθρώπινη ἀδυναμία τους καὶ νὰ τοὺς συμπαραστέκεται. Νὰ τοὺς προτρέπη νὰ ἐξομολογοῦνται, νὰ ἐπανέλθουν κοντὰ στὴν Ἐκκλησία καὶ νὰ ἀποκατασταθοῦν. Νὰ εἶναι μαζί τους συγκαταβατικὸς – συγχωρητικὸς. Πρέπει νὰ εἶναι ἀνεξίκακος καὶ νὰ συγχωρῇ, ὄχι μόνο τους λαϊκοὺς ποὺ τὸν ἐχθρεύονται καὶ τὸν κατηγοροῦν, ἀλλὰ, κυρίως, τοὺς συναδέλφους του, τοὺς ἱερεῖς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους, πολλὰς φορές, προέρχονται οἱ χειρότερες κατηγορίες, οἱ ἀπίθανες συκοφαντίες, οἱ διάφορες διαβολὰς καὶ ἄλλες συμπεριφορὲς μεταξύ τους, ἀπαράδεκτες γιὰ λειτουργοὺς τοῦ Ὑψίστου.

Χαρακτηριστικὰ ἀναφέρει ὅτι, παρ' ὅτι οἱ χριστιανοὶ διαφθείρουν τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, χειρότερο καὶ περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς καὶ τοὺς ἀντιπάλους Τῆς, ὁ ἀγαθὸς Θεὸς ἐξακολουθεῖ νὰ τοὺς ἀγαπᾷ καὶ νὰ τοὺς καλῇ σὲ μετάνοια.

Τὴν κατάκριση γενικότερα καὶ τοὺς ἱεροκατηγόρους τοὺς βρίσκει σὲ δύο, κυρίως, τάξεις – κατηγορίες ἀνθρώπων: α) στοὺς πτωχοὺς καὶ ἰδίως στὶς γυναῖ-κες, οἱ ὁποῖες εἶναι μεμψίμοιρες καὶ κακολόγοι καὶ β) δυστυχῶς στοὺς συναδέλφους τους, τοὺς κληρικοὺς, ὁποιοδήποτε βαθμοῦ. Οἱ ἱερεῖς μὲ τὶς κατηγορίες καὶ συκοφαντίες τους γιὰ τοὺς συνιερεῖς, κυρίως, ὑπονομεύουν καὶ κλονίζουν τὴ θέση καὶ τὸ κύρος τους στὶς συνειδήσεις τῶν πιστῶν καὶ τοῦ κοινοῦ· καὶ αὐτὸ γίνεται: εἴτε ἀπὸ ἀντιζηλεία, εἴτε ἀπὸ ἐπιθυμία νὰ καταλάβουν κάποια θέση, εἴτε καὶ ἀπὸ ὅποιους ἄλλους λόγους, ἐπειδὴ αὐτοὶ γνωρίζουν καλύτερα ἀπὸ τοὺς λαϊκοὺς τὰ τρωτὰ σημεῖα τῆς διακονίας τους καὶ μποροῦν νὰ κάνουν καλύτερα πιστευτὲς τὶς διαβολὰς καὶ τὶς συκοφαντίες τους. Νὰ σημειωθῇ ὅτι, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὑπέστη ἔντονο ἐνδοεκκλη-σια-στικὸ ἐκφοβισμό· δηλαδή οἱ χειρότεροι κατήγοροι καὶ ἐχθροὶ Του, ἀπεδεί-χθη ὅτι ἦταν οἱ κακοὶ κληρικοὶ καὶ μάλιστα ἐπίσκοποι, πρᾶγμα ποὺ τὸν ἀνάγ-κασε νὰ γράψῃ στὴν Ὀλυμπιάδα· «οὐδένα γὰρ λοιπὸν δέδοικα ὡς τοὺς ἐπι-σκό-πους, πλὴν ὀλίγων»[\[6\]](#). Νὰ τὸ ποῦμε καὶ μὲ τὴ

σύγχρονη όρολογία: «έκκλησιαστικό bullying».

Όσο άψογη και άν είναι ή συμπεριφορά και ύποδειγματική ή διαγωγή τών ιερέων, οί κατακρίσεις και οί συκοφαντίες, είναι αναπόφευκτες και άναμε-νό-μενες, άπό όποιους και άν προέρχονται αυτές. Γι' αυτό όφείλουν οί ιερείς νά τις άντιμετωπίζουν με συγγνώμη και έπιείκεια και όχι με όργή και βίαιο τρόπο. Όφείλουν νά προσπαθούν με ήπιότητα και πραότητα νά διαλύσουν τις όποιες κατηγορίες και συκοφαντίες και, κυρίως, νά άγωνίζονται συνεχώς νά βελτιώνουν την συμπεριφορά τής προσωπικής τους ζωής και τών μελών τής οίκογενείας ή τοῦ περιβάλλοντός τους.

Άκόμη ό ιερεὺς πρέπει νά είναι είρηνικός, νά είρηνεύη με όλους· και όταν κατηγορείται δικαίως ή άδίκως· νά μὴν όργίζεται· νά είναι άνεξίκακος και νά μὴ θέλῃ νά έκδικηθῇ, αλλά νά κάνῃ ύπομονή, σκεπτόμενος ότι και ό Χριστός συκοφαντήθηκε και σταυρώθηκε άπό ψευδομάρτυρες και ότι, όπως Έκεῖνος προσεύχονταν για τους σταυρωτές Του, έτσι και ό ιερεὺς πρέπει νά προσεύχεται και νά εύλογῇ τους κατηγορούς - συκοφάντες, νά μὴν τους καταράται, γιατί έργο τής Ίερωσύνης είναι ή εύλογία και όχι ή κατάρα και ή έκδίκηση.

Τό χάρισμα τής ύπομονής και καρτερικότητας, πού πρέπει νά διακρίνῃ τους ιερείς, είναι άπαίτηση τοῦ Θεοῦ· «ό ύπομείνας εἰς τέλος σωθήσεται»[\[7\]](#). Διότι οί θλίψεις και οί στενοχώριες τής ζωής ύπηρετοῦν τὰ σχέδια τής θείας Προνοίας. Μὴ ξεχνᾶμε ότι, ένας είναι ό σκοπός τής δοκιμασίας· ή ώφέλεια τής ψυχής, διότι μέ την ύπομονή ώφελούμαστε. 'Ο Χριστός μάς εἶπε πώς σὲ αὐ-τόν τόν κόσμο θὰ έχουμε πολλές στενοχώριες, θὰ περάσουμε πολλές θλίψεις και δοκιμασίες, αλλά μάς λέει και τό: «θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τόν κόσμον»[\[8\]](#).

Μετά άπό αυτά, ό Ίερὸς Χρυσόστομος, άποδίδει ιδιαίτερη σημασία στο ιερατικό έργο και μάλιστα στο άγιαστικό έργο τοῦ ιερέως. Διότι, αυτό άποτελεῖ τὸ θεμέλιο τής πραγματικής χριστιανικής ζωής, αλλά και την πηγή τής ήθικῆς τελειώσεως και σωτηρίας τών πιστῶν. Βεβαίως, ό Ίερὸς Πατήρ, δὲν ενδιαφέ-ρε-ται νά ύποδείξῃ τρόπους διεξαγωγῆς τής λατρείας, αλλά ενδιαφέ-ρε-ται νά τονίσῃ τὴ σπουδαιότητα τοῦ άγιαστικοῦ έργου, αναφέροντας εἰδικότερα τὰ μυστήρια τοῦ Εὐχελαίου, τής Έξομολογήσεως, τοῦ Βαπτίσματος και τής Θείας Εὐχαριστίας.

Διότι: α) Μὲ τὸ Εὐχέλαιο, άποδίδεται ή σωματική και ή ψυχική υγεία. β) Μὲ την Έξομολόγηση, συγχωροῦνται τὰ άμαρτήματα τών εἰλικρινῶς μετανο-ούν-των και τὰ άποτελέσματά της όδηγοῦν στὴ μέλλουσα ζωή και την οὐράνιο βασιλεία. γ) Μὲ τὸ Βάπτισμα, έπιτυγχάνεται ή αναγέννηση στὴ νέα ἐν Χριστῷ ζωή και τέλος δ) Μὲ τὴ Θεία Εὐχαριστία, μεταδίδεται τὸ σῶμα και αἷμα τοῦ Κυρίου, άφοῦ ό ιερεὺς κατὰ την τέλεσή της, με τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ, κρατεῖ «τὸ πῦρ τής θυσίας»,

περιστοιχιζόμενος ἀπὸ τὶς ἀγγελικὰς δυνάμεις. Ἔτσι ἡ ἐν-συν-εἰ-δητὴ συμμετοχή μας στὴ Θεία Εὐχαριστία μᾶς ἐνώνει μὲ τὸ Χριστό, δη-λα-δὴ μας “θεώνει”, γινόμαστε “σύσσωμοι καὶ σύνναιοι Χριστοῦ”, γινόμαστε “Χριστοφόροι”, γινόμαστε “Θεοφόροι”, ἀφοῦ ἐνωνόμαστε μὲ τὸ Χριστό “μυστι-κά”. Κάνει τὴν ὑπαρξή μας ἀπὸ ζωώδη, θεϊκή. Μᾶς ὁδηγεῖ στὴν ὁμορφιὰ καὶ τὴ δόξα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Μὲ ἄλλα λόγια, ἡ Θεία Λειτουργία, φέρνει τὸν Παράδεισο στὴ ζωὴ μας.

Ἡ Ἐκκλησία δὲν θέλει τοὺς πιστοὺς Της νὰ γνωρίζουν ἀπλῶς τὶς ἀλή-θειες τῆς πίστεως καὶ νὰ παρακολουθοῦν παθητικὰ τὴ λατρεία καὶ τὶς ἄλλες τελετές, ἀλλὰ θέλει τὰ μέλη της νὰ ἐφαρμόζουν στὴ ζωὴ τους τὶς θεῖες ἐντο-λές. Σὲ αὐτὸ βοηθὸς καὶ ἄρωγὸς ἔρχεται ὁ ἱερεὺς μὲ τὸ διδακτικὸ καὶ ἁγιαστι-κὸ ἔργο του γιὰ τὴ διόρθωση τῶν ψυχῶν καὶ ἐνσυνείδητὴ συμμετοχὴ τους στὰ τῆς λατρείας.

Τὸ ἔργο, ὅμως, τῆς διορθώσεως τῶν ψυχικῶν καταστάσεων τῶν πι-στῶν, εἶναι πολὺ λεπτό, ἀπαιτεῖ ἰδιαίτερη καὶ μεγάλη προσοχή, γιὰ νὰ εἶναι δυνατόν νὰ παρακολουθοῦνται οἱ κακὰς ἑξεις τῆς ψυχῆς.

Μάλιστα, ἡ δυσκολία αὐτὴ τοῦ ἱερέως γίνεται, κατὰ τὴν ἄσκηση τοῦ ἔργου του, ἀκόμη μεγαλύτερη καὶ ἀπὸ ἓναν πρόσθετο λόγο, ἀπὸ τὶς ἀδυναμί-ες τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ ἀπὸ τὸ σκληρὸ καὶ συνεχῆ ἐσωτερικὸ πόλεμο, τὸν ὁποῖο, ἀδιακόπως, κάνει ὁ ἴδιος μὲ τὸν ἑαυτό του. Ἔτσι γίνεται κατανοητὸ πόσο δυσκολότερο εἶναι νὰ ἀντεπεξέρχεται ὁ ἱερεὺς στὰ πολλαπλὰ καὶ δυσχερῆ καθήκοντά του, ὅταν δὲν εἶναι σὲ θέση οὔτε τὸν ἑαυτό του νὰ γνωρίζῃ καὶ νὰ ἐξουσιάζῃ.

Ὑπάρχει ὅμως ἐλπίδα νὰ φέρῃ σὲ πέρας μὲ ἐπιτυχία τὸ ἔργο του καὶ νὰ ἐπιτελέσῃ τὴν ὑψηλὴ καὶ δυσπρόσιτη ἀποστολὴ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν, ὅταν ὁ ἱερεὺς κοσμεῖται ἀπὸ ἐξαιρετικὰς ἠθικὰς καὶ πνευματικὰς ἀρχὰς καὶ ἀρετὰς σὰν αὐτὲς ποὺ μέχρι τώρα ἀνεφέρθηκαν προηγουμένως καὶ ἀποβλέ-πει σὲ ἓνα καὶ μόνο σκοπό, τὴν οἰκοδομὴ τοῦ ποιμνίου, τὴν ἐκκλησιαστικὴ οἰκοδομή.

Ὅταν ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος τονίζει μὲ τόσο κατηγορηματικὸ τρόπο, τὶς προϋποθέσεις τῆς ἱερωσύνης καὶ τὶς ἀρετὰς ποὺ πρέπει νὰ διακρίνουν ἓναν ἄξιο ἱερέα, προκειμένου νὰ ἀντιμετωπίσει τὶς τόσες δυσκολίες καὶ νὰ ξεπερά-σῃ τὰ πάμπολλα ἐμπόδια κατὰ τὴν ἄσκηση τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου του, καὶ ποὺ μόλις τὸ κατορθώνει, τότε μπορεῖ εὐκόλα νὰ καταλάβῃ κανεὶς, ποιά κατάστασις θὰ ἐπικρατήσῃ στὰ ἐκκλησιαστικὰ πράγματα, ὅταν μερικοὶ θεω-ροῦν τὴν ἱερωσύνη ἀσήμαντὴ καὶ μάλιστα τὴ θεωροῦν, ὡς μία εὐκαιρία ἐπαγ-γελ-ματικῆς ἀποκαταστάσεως καὶ ὡς ἓνα “βόλεμα” στὴν ἐπικρατοῦσα ἀνεργία. Αὐτὸ εἶναι παραφροσύνη!

Συνέπεια τούτου εἶναι ἓνα ἄλλο, ὅχι ἀσυνήθιστο, φαινόμενο· ὁ ξηρὸς

ἐπαγγελματισμὸς μερικῶν ἀδιαφόρων κληρικῶν, οἱ ὅποιοι εἶναι ἄσχετοι πρὸς τὸ ἀγγελικὸ ὑπουργήμα, τὴν Ἱερωσύνη, ποὺ τοὺς κάνει νὰ λειτουργοῦν ἐντε-λῶς τυπικὰ καὶ ψυχρὰ καὶ ποὺ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τότε νὰ βλέπη κανεὶς τοὺς ἐκκλησιαζομένους νὰ χασμουριοῦνται, ἂν δὲν κοιμοῦνται, ἢ νὰ συζητοῦν διά-φο-ρα πράγματα τῆς καθημερινῆς τους ζωῆς, ὅχι ὅμως νὰ συμμετέχουν στὰ τῆς θείας λατρείας. Γιὰ νὰ μὴν ἀναφέρουμε καὶ ἄλλες περιπτώσεις κατὰ τὶς ὁποῖες οἱ ἱερεῖς δὲν μένουν κἂν στὴν ἐνορία τους καὶ πηγαίνουν κτυποῦν τὴν καμπάνα, καὶ αὐτὴν, πολλές φορές, διὰ τοῦ νεωκόρου καὶ μετὰ τὴ λειτουργία, ἂν τὴν κάνουν, φεύγουν ἀμέσως καὶ δὲν ἔχουν καμμία ἐπαφὴ καὶ ἐπικοινωνία μὲ τὸ ποίμνιό τους.

Σεβασμιώτατε, σεβαστοὶ Πατέρες,

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὡς ποιμένας ποιμένων, ἀγωνίστηκε νὰ ἀνυψώσῃ τὸ πνευματικὸ ἐπίπεδο τῶν κληρικῶν, ὥστε νὰ ὑπηρετοῦν ἀλη-θι-νὰ τὸ Χριστὸ καὶ τὸ λογικὸ ποίμνιό του. Ποιμένας γιὰ τὶς ψυχές, ἀλλὰ καὶ τὶς καθημερινές ἀνάγκες σὲ ὅλα ἀνεξάρτητα τὰ θέματα: φτώχεια, πείνα, χηρεία, ὀρφάνια, παρθενία, δικαιοσύνη.

Τοὺς ἔξι Λόγους Του Περὶ Ἱερωσύνης, ἀλλὰ καὶ ὅλο τὸ συγγραφικὸ Του ἔργο, πρέπει νὰ τοὺς ἀναγνώσῃ προσεκτικὰ ὁ κάθε κληρικός, ἀλλὰ καὶ ὁ κάθε ἕνας ποὺ ἡ ψυχὴ του ποθεῖ τὴν Ἱερωσύνη. Εἴμαστε βέβαιοι ὅτι, μελετώντας τοὺς δὲν θὰ ἀποθαρρυνθῇ, ἀλλὰ θὰ ἀνάψῃ μέσα τοὺς πιὸ πολὺ ἡ φλόγα τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν Ἱερωσύνη καὶ τὸ ποίμνιο τοῦ Χριστοῦ.

Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ὑπομονή Σας.

[\[1\]](#) PG 48, 623-692

[\[2\]](#) Γα. 4,4

[\[3\]](#) Ἰω. 21,15-17

[\[4\]](#) Ἰω. Χρυσόστομος, Πρὸς Ρωμαίους Ἐπιστολήν, Τόμ. 60, ὑπόθεσις α΄

[\[5\]](#) Ἰω. Χρυσόστομος, PG. τόμ. 51,301-311, Ὑπόθεση: Πρὸς τοὺς οὐκ εἰς δέον χρωμένους τῷ ἀποστολικῷ ῥητῷ τῷ λέγοντι, «Εἴτε προφάσει, εἴτε ἀληθείᾳ Χριστὸς καταγγέλλεται·» καὶ περὶ ταπεινοφροσύνης.

[\[6\]](#) Ἰω. Χρυσόστομος, Τῇ δεσποίνῃ μου τῇ αἰδεσιμωτάτῃ καὶ θεοφιλεστάτῃ διακόνῳ Ὀλυμπιάδῃ, Ἰωάννης ἐπίσκοπος ἐν Κυρίῳ χαίρειν, SC 13, 9.4

[\[7\]](#) Mτθ. 24,13

[\[8\]](#) Ιω. 16,33